

Νά τώρα και τὸ τραγουδι τοῦ κ. Ἐπιτροπάκη, πού τὸ πήραν σὲ δίσκους γραμμοφῶνων, λατερνῶν καί... ὄργανέτων καί πού σὲ λίγο θὰ μᾶς πάρη τ' αὐτιά:

ΓΕΛΑΣΤΗΚΑ

Στὸ φίλημά της,
στὸ μίλημά της
σὲ ὄρκους, δάκρυα εἶχα πιστέψει.
Σύντροφον μόνο, βρήκα στὸν πόνον
κ' ἦταν γιὰ μὲ παντοτεινὴ μου σκέψη.

Αὐτὴ ποθοῦσα
κι' εὐθὺς μεθοῦσα
στ' ἀντίκρουμά της καὶ δὲν μπόρεσα νὰ ἰδῶ
πού ἀγάπες σβύνει
καρδιές προδίνει
γι' αὐτὸ μὲ κλάμα θὰ τῆς τραγουδῶ:

(Ρ ε φ ρ α ἰ ν)

Γελάστηκα ἀπ' τὴν πλάνα ματιά σου,
φαντάστηκα πὼς θὲ νάσαι πιστή.
Γελάστηκα στὴ μαγεύτρα ψευτιά σου,
σοῦ δόθηκα,
προδόθηκα,
κι' ἔχω σκλάβος πιαστή.

«ΑΠΕΡΓΙΑ ΦΟΙΤΗΤΩΝ»

Εἶπαμε πολλά ὅμως γιὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ μπαμπᾶ. Τὸν ἀφήνουμε, λοιπὸν, καὶ σπεύδουμε πρὸς τοὺς μὴ... ἐκπαιδευμένους — καθ' ὃ ἔχοντας ἀπεργίαν — φοιτητάς, τὴ μουσικὴ αὐτὴ φάρσα πού παίζεται ἀπὸ μνηῶν ἤδη ὑπὸ τοῦ θιασοῦ Μακέδου, ὁ ὁποῖος ἐγκατεστάθη τελευταίως εἰς τὸ «Ἀθήναιον».

Διὰ τὸ λιμπρέττο τῆς φάρσας αὐτῆς λέγεται ὅτι συνειργάσθησαν ὀκτώ πνευματώδεις νέοι συγγραφεῖς, πρᾶγμα πού δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀμφισβητήσουμε. Τὸ ὅτι ἄλλωστε ἐστάθη εἰς τὴν σκηνὴν ἐπὶ τόσον διάστημα, εἶνε ἀρκετὸ πειστήριον ὅτι ἐστηρίχθη ἀπὸ πολλὰς... κεφαλὰς. Ἡδὴ ἡ «Ἀπεργία φοιτητῶν» διακόπτει τὰς παραστάσεις τῆς, συνεπεία παραστάσεως τῶν ἠθοποιῶν ὅτι ἐκουράσθησαν νὰ παίξουν τὸ ἴδιον ἔργο μῆνες καὶ μῆνες. Τῆ θέσει τῆς παίρνει ἡ ἐπιθεωρησις τοῦ κ. Πῶλ-Νὸρ «Ρωμηός». Ἔτσι ἡ ἐπιθεωρήσεις γίνονται 4 καὶ ἡ ὀπερέττες θὰ μείνουν δύο, ἀλλὰ πρὸς στιγμὴν μόνον.

Ὁ κ. Τίμος Μωραϊτίνης, θλέπετε, ζηλώσας τὴν δόξαν τοῦ κ. Μελαῦ, ὀπερεττοποίησε μίαν παλαιάν πνευματώδη κωμωδίαν του, ἡ ὁποία μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Σακελλαρίδη, θὰ παιχθῆ προσεχέστατα εἰς τὸ νέον θέατρον τοῦ κ. Μακέδου, Θεμιστοκλέους 4.

Ἴδου τώρα καὶ τὸ λαοφιλέστερον τραγουδάκι τῆς «Ἀπεργίας Φοιτητῶν»:

ΔΕΝ ΦΤΑΙΣ ΕΣΥ

Ἔλα μὴ γίνεσαι παιδί.
Κύττα, κανεὶς δὲν θὰ μᾶς δῆ
σ' αὐτὴ τὴν ἄκρη,
κι' ἄκου διὰ λέξεις φιλικές
δίχως φωνές ὑστερικῆς
καὶ δίχως δάκρυα...

Τᾶμαθα τώρα ὅλα πειά...
Τόσο μεγάλη ἀδιαντροπία
δὲν τὴν περίμενα, σ' ὀρκίζομαι, ποτέ μου.
παρ' ὅλο πούχες ὀρκιστῆ,
τόσες φορὲς ἔχεις πιαστῆ
σ' ἄλλον νὰ δίνης τίς νυχτιές ποῦνε δικές μου.

(Ρ ε φ ρ α ἰ ν)

Δὲν φταῖς ἐσὺ!...
νὰ σὲ ξεχάσω εἶχα πῆ,
ἀλλὰ δὲν μπόρεσα.
Δὲν φταῖς ἐσὺ,
φταῖω μονάχα 'γὼ, πού τότε σὲ συχώρεσα.

Δὲν φταῖς ἐσὺ ἂν πάλι τώρα θὰ ξεχάσω
τὰ ὅσα μοῦκανες, τίς τρέλλες σου αὐτές.
Φταῖω ἐγὼ, πού τόσο τρέμω μὴ σὲ χάσω,
φταῖω μονάχα 'γὼ, ἐσὺ δὲν φταῖς.

Σώπα, γιατί ὅλες ἡ σαχλές
δικαιολογίες πού μοῦ λές
πάνε τοῦ κάκου...
Δὲν σ' ὠφελοῦνε οἱ λυγμοί

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Σ' ἔχασα: μαῦρο ἦταν τὸ βράδυ
πού μοῦφυγες ἀπὸ κοντά μου
μὰ ἦτανε μαύρη κ' ἡ καρδιά μου.

Ἔφυγες δίχως ἓνα χᾶδι:
κι' ἐγὼ βουβός ἀπ' τὸν καῦμό μου
κλαίω τὸ πλάνο τ' ὄνειρό μου...

(Μαρμαρί).

ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΚΟΥΡΑΚΟΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Ὅταν πεθάνω θέλω τὰ στήθη μου νὰ σκίσουν
Καὶ τὴν καρδί' ἀπὸ μέσα νὰ βγάλουν τὴ θερμὴ
Κι' ἀφοῦ μὲ τὰ λουλούδια θὰ μὲ νεκροστολίσουν
Ἄς θάψουνε τὸ κρῦο κι' ἄψυχο πειὰ κορμί.
Τὴν ἀνοιξὶ λουλούδια θ' ἀνθούνε μαγεμένα,
Θὰ κελαϊδῆ τ' ἀηδόνι κ' ἡ Φύσι θ' ἀγαπᾶ,
Μὲς τὴν καρδιά μου οἱ πόθοι, τὰ ὄνειράτα κρυμμένα
Γιὰ σένα θὰ τὴν κάνουν μ' ἀγάπη νὰ χτυπᾶ.
Ἄς εἶμαι πεθαμένος, κοντά σου ἐγὼ θὰ ζήσω
Καὶ μέσ' τὸ καλοκαίρι, στοῦ γήλιου τὴ φωτιά
Ἐγὼ μὲ τὴν καρδιά μου πάλι θὰ σὲ δροσίσω
Λέγοντας λόγι' ἀγάπης μ' ἀφάνταστη γητεία.
Κι' ὅταν τοῦ χινοπώρου τὰ σύγνεφα γεμίζουν
Τὸν οὐρανὸ, τὰ δέντρα ἀπὸ φύλλωμα γυμνά
Δεχτοῦν τὰ πρωτοβρόχια, γλυκὰ θὰ σὲ κοιμίζουν
Οἱ χτύποι τῆς καρδιάς μου κ' ἡ θλίψι θὰ περνᾶ.
Καὶ τὴν καρδιά, νεράϊδα, κοντά σου θὰ κρατήσης.
Κι' ὅταν θὰ χιμωνιάζῃ κι' ἀκούγῃς τὸ βορηᾶ,
Θ' ἀνάθη, θὰ πυρώνῃ (στὴ ζέστα τῆς θὰ ζήσης)
Καὶ θᾶνε συντροφιά σου, γλυκειὰ παρηγοριά...
(Πειραιεύς)

ΑΓΙΣ ΠΑΛΜΟΣ

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΜΟΝΗΣ

Τὴν ὥρα πού χωρίζαμε—τοῦ Μάη τὸ στερνὸ δεῖλι —
μὲ τὴ λαχτάρια του φιλιού σου πῆρα ἐγὼ ἀπ' τὰ χεῖλη
τ' ἀγνό σου χαμογέλιο τὸ δειλὸ
μαζὺ μὲ τὴν ὑπόσχεσι, πὼς θὰ ξαναγυρίσης
μιάν ἀνοιξιὰτικὴν αὐγή. Προτοῦ μὲ χαιρετήσης
μοῦ πῆρες σὺ τὸ δάκρυ τὸ θολό.

Κι' ἔτσι εἶδα μὲ χαμόγελο νὰ σβύνουν ἓνα-ἓνα
τὰ βράδυα τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ὅσα εἶχα μαζεμένα
ὄνειράτα —παληές μου ζωγραφιές—
κι' ἀπειρους τὸ φθινόπωρο μὲ γέλιο εἶδα θανάτους
τὴν πλάσι τὴν ὀλόχαρη ν' ἀπλώνουν τὰ φτερά τους
καὶ μύριες νὰ νεκρώνουν ὠμορφιές.

Μὲ χαμογέλιο δέχτηκα βορηᾶδες, χιόνια, μπόρες
καὶ τίς ἀτέλειωτες νυχτιές καὶ τίς θλιμμένες ὄρες
μὲ γέλια τίς ἐπέρασα κι' αὐτές.
Τὸ Μάρτη ὄλο σὲ πρόσμενα καὶ τὸν Ἀπρίλη ἀκόμα
κι' ὅσα πικρὰ παράπονα κι' ἂν βγῆκαν ἀπ' τὸ στόμα
τὸ γέλιο μου δὲν τὸσβυσαν ποτέ.

Καὶ νά! τὸ στερνὸ ἀπόβραδο τοῦ Μάη πάλι ἀγνωσθῆνα
κι' ἀφθαρτο τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη μου ἔχει μείνει,
τὸ χαμογέλιο μου τῆς προσμονῆς,
μὰ ὁ χρόνος κλεῖ καὶ ξέχασες νάρθῃς, ἀγαπημένη,
μάταια ἀγναντεύω ἀπ' τὴν αὐγὴ μιά στράτα ρημαγμένη
—ἀλλοίμονο!— δὲν φαίνεται κανεὶς...
(Κηφισιά)

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ

σὲ θέλω ἀκόμα μὰ στιγμῆ,
σώπασε κι' ἄκου.

Τάχα γιατί νὰ σοῦ κρυφτώ;
Σὲ ἀγαπῶ κι' ἴσως γι' αὐτὸ
δὲν σοῦ ἐκράτησα κακία οὔτε λύγ;
Καὶ τώρα πάλι δὲν μπορῶ
σὲ ξαναγάμησα θαρρῶ
κι' ἀπὸ τὰ δίχτυα σου ποτὲ δὲν θὰ ξεφύγω.